

Karsten From, der havde spejdet efter et Svaghedstegn, fandt Lejligheden gunstig til et nyt Angrebsforsøg. Men først gjorde han en Standsning i sin Forfølgelse ligesom Høgen, der et Øjeblik hviler paa Vingerne, før den styrter sig over den afmattede Due.

„Forresten,“ sagde han, „Bathseba har jeg opgivet. Emnet er lidt banalt, ikke sandt? Og Sardanapal bryder jeg mig i Grunden heller ikke om. Det Billede vilde ogsaa kræve saa mange kostbare Modeller. — Næ, min egenlige Drøm er at komme til at male en Diana.“

„En hvad for noget?“

„En Diana. Skovdybdernes evige Jomfru og hendes Møde med den stakkels Aktæon. Det Billede er ligefrem blevet min fikse Ide. Men hvor skal jeg finde en passende Model til den skønne og grusomme Dame? Til hendes løvbrune Øjne og hemmelighedsfulde Smil?“

Han kom nærmere og sænkede Stemmen.

„Jeg veed kun een, der har de Øjne. Men jeg tør ikke nævne Navnet. Jeg er bange for igen at blive straffet med et af disse unaadige Blikke ... saa livsfarlige for en letsindig Aktæon.“

„Saa gør De jo bedst i at lade være,“ svarede Jytte tørt og trak sig lidt bort fra ham.

Karsten From blev tavs af Ærgrelse. Han forstod, at han igen havde forfejlet Maalet. Det var paany en Forbi'er.

En lille Tid gik de begge to uden at sige noget, mens Regnen trommede paa deres Paraplyer.

Men Jytte vilde nu vide, hvordan det forholdt sig med